

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jan Schneeweise v právní věci

žalobce: **Rakovnické tvářecí stroje, s.r.o.**, IČO: 257 68 905
se sídlem Rakovník, Kuštova 637
zastoupený JUDr. Ing. Jindřichem Kalíškem, Ph.D. CIPP/E CIPM
se sídlem Praha 6 – Vokovice, Evropská 866/71

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Praha 10 – Vršovice, Vršovická 1442/65
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z dne 23. 3. 2023 č.j. MZP/2023/500/41

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále též „ČIŽP“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 11. 2022 č.j. ČIŽP/41/2022/12064 (dále jen „rozhodnutí inspekce“). Rozhodnutím inspekce byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125g odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon) (dále jen „vodní zákon“), neboť porušil ustanovení § 39 odst. 4

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

vodního zákona, za což mu byla uložena pokuta podle § 125g odst. 7 písm. e) vodního zákona ve výši 500 000 Kč.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval průběh řízení před ČIŽP a shrnul odvolací námitky, k nimž předeslal, že neobsahují konkrétní fakta a podloženou argumentaci. Konstatoval, že v insolvenčním rejstříku ověřil, že žalobci byla povolena reorganizace, a žalobce je tak v dostatečné míře schopen nakládat se svým majetkem. Stávající právní a ekonomický stav ho nemůže vyvinut v případě, kdy spáchal přestupek, a zbavit ho povinnosti plnit uložená opatření. K výši uložené pokuty žalovaný poznamenal, že účelem sankce je především její preventivní působení, které má vést obviněné k respektu k povinnostem, které jim plynou ze zákona. Odmítl tvrzení žalobce, že se jedná o exemplární trest.
3. Žalovaný zdůraznil, že sankce postihuje ze zákona přestupek, který se udál ve vymezeném časovém intervalu, tzn. že přestupek nastal a právně existuje i poté, co se následně změnila technické poměry na postižené lokalitě. Žalobcem namítané změny by mohly mít jistou relevanci jen z hlediska úvah o výši pokuty, pokud by se následný stav zlepšil, setrval či zhoršil, ať už samovolně nebo s přispěním obviněného. Vycházet lze však jen z potvrzených faktů, nikoli ze žalobcem nepodložených krátkých glos, z nichž některé jsou vysloveně pochybnými úvahami. Podstatná změna skutečností, jak následnou situaci nazval žalobce, je komplexní soubor technických principů, které mohou zapříčinit vizuální snižování množství závadných látek v dotčené lokalitě. Žalobcem popsany stav (pokud by bylo tvrzení doložené pravdivé) může znamenat pravděpodobně ohrožení či dokonce zhoršení stavu životního prostředí, neboť mohlo dojít k nežádoucím manipulacím neodborných osob se závadnými látkami či dokonce ke vsaku těchto látek do podloží s následkem ohrožení či znečištění podzemních vod. Ropné uhlovodíky by nikoli „samovolně zanikly“; jejich samovolné odbourávání je velmi obtížné. Namítané změny kontaminace za poslední rok tedy nelze žalobci přičíst k dobru. Žalovaný uvedl dále, že žalobcem namítané údajné změny nic nevypovídají o době uložení závadných látek v lokalitě. Poznamenal, že charakter látek a jejich pozice a množství na jednotlivých místech jednoznačně a nepochybnitelně odpovídá charakteru předchozí výroby, nikoli dodatečným manipulacím typu černé skládky apod. Odběrem sedmi vzorků z prostoru areálu žalobce a výsledky 14 monitorovacích vrtů byla doložena místy značná přítomnost závadných látek. To znamená, že v lokalitě neexistují přirozené přírodní bariéry vsaku kontaminantů z povrchu do zemních vrstev a podzemních vod. Jde tedy o významnou rizikovitost nevhodného nakládání se závadnými látkami v předmětném areálu pro životní prostředí.
4. K namítané likvidační výši pokuty žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že vyzval žalobce k předložení relevantních dokladů ohledně jeho majetkového stavu. Zástupci žalobce byla výzva s třicetidenní lhůtou k vyjádření doručena dne 2. 2. 2023, odpověď na výzvu nebyla žalovanému doručena ani ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný proto učinil pokus získat potřebné údaje jinak. Byla nalezena toliko „Rozvaha“ k 25. 11. 2019 jako listina uložená v obchodním rejstříku. Jelikož tato listina nebyla aktuální, musel žalovaný doplnit tuto kusou informaci vlastním odhadem. Vyšel přitom z čistých aktiv ve výši 22 032 000 Kč a dlouhodobého hmotného majetku v hodnotě 14 500 000 Kč. Tyto údaje

nemohly svědčit o tom, že by uložená pokuta představovala pro žalobce nepřiměřenou finanční zátěž, která by zásadně ovlivnila jeho další hospodářskou činnost.

5. Žalobce v žalobě nejprve popsal průběh řízení před ČIŽP a žalovaným, přičemž uvedl své odvolací námitky a jejich vypořádání žalovaným. V rámci žalobních bodů namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí a zásah do procesních práv žalobce.
6. V prvním žalobním bodě uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávné posouzení právní otázky.
7. Ve druhém žalobním bodě namítl, že mu správní orgány neumožnily realizovat jeho procesní práva. Uvedl, že bylo porušeno jeho právo vyplývající z § 36 odst. 3 správního řádu. V případě ČIŽP sice proběhlo seznámení s obsahem spisu, avšak bez toho, aby přítomná zástupkyně ČIŽP poučila zástupce žalobce o obsahu a právních dopadech jednotlivých listin; v případě žalovaného neproběhlo takové seznámení vůbec.
8. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný vůbec nerefletoval jeho věcné námitky ohledně podstatných změn poměrů v posuzované věci, které jsou doložitelné dodatečnými odběry a měřeními. Žalovaný tyto námitky buď odmítl jako nedůvodné, anebo je zjevně pojal jako přítěžující okolnosti pro rozhodnutí v neprospěch žalobce. Na vady postupu ČIŽP přitom žalobce poukazoval již v odvolání a žalovaný se s touto odvolací námitkou nevypořádal. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.
9. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný opřel napadené rozhodnutí o celou řadu skutečností, které jsou v řízení novotami. Jedná se například o vývody žalovaného o zhoršení situace v dotčeném území. Žalovaný se měl správně k odvolací námitce jednoznačně vyjádřit a v tomto ohledu přezkoumat procesní postup v řízení před ČIŽP, což neučinil.
10. Žalobce dále namítl, že uložená peněžitá sankce je pro něj likvidační, neboť částka 500 000 Kč naprosto přesahuje jeho finanční možnosti. To dokládá daňovým přiznáním za uplynulý fiskální rok a výpisem z bankovního účtu. Uvedl též, že pokud by k úhradě sankce v rámci insolvenčního řízení došlo, dojde k podstatnému snížení majetkové podstaty žalobce v postavení dlužníka, čímž by byli poměrně poškozeni všichni jeho věřitelé. Ti by takový postup mohli následně napadat jako neoprávněné zvýhodnění skupiny věřitelů žalobce. I kdyby žalobce chtěl uloženou sankci uhradit, nemá k dispozici částku v takové výši. Žalobce proto navrhl, aby soud uloženou pokutu snížil, případně aby od jejího uložení úplně upustil.
11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl. Ve vyjádření k žalobě k námitce nesprávného právního posouzení uvedl, že není nikterak konkretizována, pročez ji nelze považovat za relevantní žalobní bod.
12. K námitce ohledně porušení procesních práv uvedl, že podstatou § 36 odst. 3 správního řádu není poučení obviněného o právním významu a důsledcích jednotlivých podkladů pro rozhodnutí. Jeho podstatou je pouze informovat účastníka řízení o procesním stádiu řízení, v němž bylo opatřování podkladů pro rozhodnutí finalizováno. Tento procesní krok ČIŽP řádně učinila. Správní spis po podání příkazu nedoznal žádných změn. Žalobce dostal definovaný a dostatečný prostor k vyjádření ke všem podkladům pro rozhodnutí. Nad

rámec zákona byl dokonce okruh podkladů pro rozhodnutí výslovně uveden ve vyrozumění. Před vydáním rozhodnutí ve věci žalobce nahlížel do spisu, který nebyl ze strany ČIŽP nijak doplňován. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu nemohl v rámci odvolacího řízení porušit ani žalovaný, neboť další podklady, ze kterých by napadené rozhodnutí nově vycházelo, neopatřoval.

13. Pokud jde o námitku týkající se změny poměrů, žalovaný poukázal především na to, že žalobce tuto námitku náležitě nerozvedl, pouze namítl, že žalovaný nedostatečně reagoval na odvolací argumentaci žalobce. Žalovaný zdůraznil, že na předmětnou odvolací argumentaci reagoval na straně 5 napadeného rozhodnutí. Vypořádání odvolacích námitek pak neobsahuje žádné novoty, žalovaný pouze reagoval na tvrzení žalobce, což je samou podstatou odvolacího řízení.
14. K otázce likvidačního účinku pokuty žalovaný uvedl, že touto otázkou se zabýval. Jelikož ze strany žalobce nebyly přes výzvu žalovaného předloženy požadované doklady, žalovaný v souladu s judikaturou z moci úřední analyzoval dostupné podklady týkající se majetkových poměrů žalobce a učinil z nich závěr, který je uveden na straně 6 napadeného rozhodnutí. Vyzdvihl, že vůči žalobci postupoval zcela korektně a maximálně vstřícně.
15. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
16. Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.
17. Podle § 125g odst. 3 vodního zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba, která zachází se zvláště nebezpečnými závadnými látkami nebo nebezpečnými závadnými látkami nebo zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím, se dopustí přestupku tím, že nesplní některou z povinností podle § 39 odst. 4.
18. Podle § 125g odst. 7 písm. e) vodního zákona za přestupek lze uložit pokutu do 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 3.
19. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrem doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
20. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Soud předně uvádí, že rozsah a kvalita soudního přezkumu se odvíjí od formulace žalobních bodů. Je to žalobce, který se domáhá přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí. Soud

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je tak výlučně na žalobci, aby v žalobě konkrétně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které se domáhá soudního přezkumu napadeného rozhodnutí. Neučiní-li tak, respektive uplatní-li námitku toliko v obecné rovině, soudu nezbude než žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat taktéž toliko v obecné rovině. Soud totiž není oprávněn a rovněž ani povinen na žalobní body jakkoli usuzovat nebo je dovozovat. K obdobnému závěru dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci dostane. Čím je žalobní bod (byť i vyhovující) obecnější, tím obecněji k němu může soud přistoupit a posuzovat jej. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci jakkoli dotvářel, nebo aby za něj spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobce. Za situace, kdy žalobce vůči vypořádání odvolacích námitek neuplatňuje konkrétní a ve věci relevantní pochyby, argumentaci správních orgánů konkrétně nevyvrací, s jednotlivými úvahami správních orgánů přímo nepolemizuje, ale jen opakuje to, na co už bylo reagováno, se soudu neotvírá možnost, aby působil jako arbitr mezi konkurujícími argumenty. Role soudu proto zůstává v tom, aby přezkoumal, zda úvahy správních orgánů obou stupňů jsou racionální a logicky soudržné. Konečně nelze přehlédnout ani to, že žalobce je v řízení zastoupen advokátem, tj. právním profesionálem, u něhož se předpokládá znalost právních předpisů a současně vyšší kvalita podání ve věci.

22. Pokud žalobce jen obecně, bez bližší argumentace a uvedení konkrétních skutkových či právních důvodů namítl nesprávné posouzení právní otázky, soudu nezbyvá, než této námitce nepřisvědčit. Jak soud předeslal výše, nemůže a ani nesmí za žalobce domýšlet, proč by napadené rozhodnutí nemělo z hlediska zákonnosti obstát. Bylo výlučně na žalobci, aby v rovině skutkové i právní identifikoval fakta a okolnosti, na základě kterých je podle jeho názoru nutno napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit. Soudu není ani zřejmé, jaká konkrétní právní otázka měla být v dané věci správním orgánem nesprávně posouzena. První námitka proto důvodná není.
23. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl porušení jeho procesních práv vyplývajících z § 36 odst. 3 správního řádu. Nezpochybnil přitom, že byl s obsahem spisového materiálu před vydáním rozhodnutí ČIŽP seznámen. Soud ze správního spisu ověřil, že ČIŽP sdělením ze dne 30. 6. 2022 vyrozuměla žalobce o jeho právu seznámit se s podklady rozhodnutí explicitně podle § 36 odst. 3 správního řádu. Následně vyhověla žádosti žalobce a umožnila mu, aby se s podklady rozhodnutí seznámil při ústním jednání, které se konalo dne 19. 8. 2022. Nutno připomenout, že v ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je vyjádřena základní zásada spravedlivého procesu, jejíž podstatou je právo každého, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů, v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Tento základní účel, který právní úprava zakotvená v § 36 odst. 3 správního řádu sleduje, byl v posuzované věci naplněn, neboť žalobci se dostalo možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí za současného poučení, že se k těmto podkladům může vyjádřit. Zcela nedůvodný je pak požadavek žalobce, aby byl jako účastník řízení o přestupku ze strany správního orgánu poučen o obsahu a právních dopadech jednotlivých listin založených ve spise. Taková povinnost správního orgánu z uvedeného (ani žádného jiného) ustanovení zákona nevyplývá. Účelem institutu „seznámení se s podklady rozhodnutí“ je poskytnutí možnosti

účastníku řízení, aby se seznámil se skutečnostmi, jež byly v průběhu správního řízení zjištěny a jež budou podrobeny právnímu hodnocení, tedy aby bylo najisto postaveno, jaké konkrétní skutečnosti správní orgán zjistil a jakým procesním postupem se tak stalo, a aby mohl účastník řízení podle obsahu spisu zvážit, zda učiní návrhy na doplňování dokazování či jiné procesní návrhy. Správní orgán nemá povinnost účastníka řízení seznamovat před skončením správního řízení se závěry, k nimž hodlá teprve ve svém rozhodnutí dospět (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2007 č.j. 62 Ca 1/2007-153). Soud k tomu dodává, že žalobce, který se s podklady rozhodnutí seznamoval v průběhu ústního jednání, měl příležitost klást přítomnému zaměstnanci správního orgánu dotazy a požádat o vysvětlení obsahu podkladů, pokud jim nebyl schopen porozumět. Skutečnost, že této možnosti nevyužil, nelze nyní klást k tíži správního orgánu. Jelikož žalovaný nedoplňoval spisový materiál o další podklady, nebyl povinen v průběhu odvolacího řízení žalobce vyzývat, aby se seznámil se spisovým materiálem před vydáním napadeného rozhodnutí. Druhá žalobní námitka proto rovněž není důvodná.

24. Ke třetímu žalobnímu bodu je soud opět nucen připomenout, že se nemůže zabývat toliko obecnou argumentací, kterou žalobce omezil na blíže nespecifikované nesprávné závěry či vady postupu správního orgánu. Ani v obecné rovině nelze žalobci přisvědčit, že žalovaný nereflektoval jeho odvolací námitky ohledně podstatných změn poměrů. Žalovaný se s touto odvolací argumentací vypořádal na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Vysvětlil, že namítané změny poměrů by mohly být relevantní jen z hlediska úvah o výši pokuty, jelikož sankce postihuje přestupek, který nastal a právně existuje i poté, co se následně změnila technické poměry na postižené lokalitě. Zároveň však žalovaný zdůraznil, že podstatná změna okolností představuje komplexní soubor technických faktů, které musí být podloženy odborným potvrzením, kdy nelze vycházet toliko z vizuálně vnímaného snižování množství závadných látek, jak žalobce v odvolání namítal. Poukázal přitom na to, že samovolné odbourávání ropných uhlovodíků, jejichž přítomnost byla šetřením na místě zjištěna, je velmi obtížné. Skutečnost, že žalobce zaznamenal (pouhým pohledem) úbytek či „zmizení“ kapalin detekovaných ČIŽP při místním šetření a na základě odebraných vzorků, nevypovídá nic o relevantních technických principech, pomocí kterých je nutno objasnit vizuální změny, které lze v průběhu času zaznamenat v množství kontrolovaných závadných látek. Žalovaný uzavřel, že žalobce jen nepodloženě glosoval situaci v dotčené lokalitě, přičemž jím popsany stav naopak může znamenat ohrožení či dokonce zhoršení stavu životního prostředí, neboť mohlo dojít k nežádoucím manipulacím neodborných osob se závadnými látkami či ke vsaku závadných látek do podloží s následky v podobě ohrožení či znečištění podzemních vod. Žalovaný nicméně v této souvislosti neučinil závěr, který by negativně promítl do hodnocení okolností rozhodných pro stanovení výše sankce. Nic takového z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, nadto žalovaný výši uložené pokuty potvrdil, neboli neshledal důvod pro její zvýšení. Z uvedeného plyne, že žalovaný nezaložil vypořádání odvolací námitky toliko na obecném závěru, že správní orgán I. stupně postupoval správně. Soudu pak není zřejmé, jaké konkrétní vady postupu ČIŽP měly být žalovaným opomenuty v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Měl-li žalobce za to, že žalovaný se dostatečným způsobem nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, měl v žalobě rozvinout konkrétní věcnou a právní polemiku a neustrnout jen na obecném nesouhlasu s argumentací žalovaného. Námitky uplatněné pod třetím žalobním bodem tedy důvodné nejsou.

25. Ani ve čtvrtém žalobním bodě žalobce nevymezil konkrétní skutkové a právní důvody, v nichž má spočívat nezákonné posouzení odvolací námitky žalovaným. Soud si především nemůže domýšlet, co měl žalobce na mysli, pokud v žalobě uvedl, že „žalovaný své rozhodnutí opřel o řadu skutečností, které jsou v řízení samé novotami“ (citace je doslovným přepisem textu žaloby – pozn. soudu). K dílčímu poukazu žalobce, že žalovaný měl činit závěry o zhoršení situace v dotčeném území, soud podotýká, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí neplyne jakékoli rozšíření skutkových okolností, které by žalovaný nově hodnotil zejména ve vztahu k uložené sankci. Jak již soud konstatoval v rámci vypořádání třetího žalobního bodu, žalovaný neshledal opodstatněnost odvolací argumentace týkající se údajného zániku nebo významného zmenšení množství závadných látek v dané lokalitě. V této souvislosti pouze poznamenal, že žalobcem uvedené tvrzení by mohlo indikovat nežádoucí neodborné manipulace se závadnými látkami, popřípadě to, že došlo ke vsaku těchto látek do podloží. Uvedené však vyslovil podmíněně s tím, že o takovou situaci by šlo jen tehdy, pokud by tvrzení žalobce bylo doloženě pravdivé. Je tedy zřejmé, že žalovaný se v rámci vypořádání odvolací argumentace vyjádřil k možnému posouzení žalobcem popsaného stavu pouze hypoteticky a jen *obiter dictum*. Není proto pravdou, že by své rozhodnutí opřel o novou skutečnost, či slovy žalobce o „novotu“. Čtvrtá námitka proto důvodná není.
26. V posledním žalobním bodě žalobce namítl likvidační výši pokuty a navrhl, aby soud pokutu snížil nebo od jejího uložení upustil. K námitce, že pokuta byla uložena v likvidační výši, považuje soud za potřebné předeslat, že žalobce byl v odvolacím řízení žalovaným vyzván k doložení své majetkové situace, avšak na tuto výzvu vůbec nereagoval. Žalovaný proto údaje o jeho majetkových a příjmových poměrech čerpal z listin, které byly dostupné v obchodním rejstříku žalobce. Jelikož ve sbírce listin našel pouze rozvahu k 25. 11. 2019 a nikoli aktuálnější dokument o stavu hospodaření žalobce, vycházel z hodnoty aktiv a dlouhodobého hmotného majetku žalobce k uvedenému datu. Žalobce pak tento závěr žalovaného ničím nezpochybnil. Zároveň soud dodává, že žalobce neuplatnil konkrétní a věcně relevantní námitku, kterou by úspěšně rozporoval úvahu ČIŽP, resp. žalovaného, o druhu a výši sankce (viz vypořádání námitek shora). Soud přitom neshledal, že by správní orgány překročily meze správní úvahy vztahující se k určení druhu a výše sankce, či že by při ukládání trestu vybočily ze zákonných mezí. K moderaci pokuty může soud přistoupit až tehdy, je-li zřejmé, že správní orgán při ukládání trestu postupoval v souladu se zákonem. Soud k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019 č.j. 5 As 279/2016-45, podle kterého: „*Moderace uložené pokuty představuje vhodný nástroj pro snížení zákonně uložené sankce správním orgánem. Smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti.*“ Podmínkou pro to, aby soud mohl přistoupit k moderaci pokuty, je trest, který byl správním orgánem uložen ve zjevně nepřiměřené výši, neboli musí jít o sankci, jejíž druh či výměra je z hlediska individualizace trestu zjevně excesivní. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016 č.j. 5 As 104/2013-46 Nejvyšší správní soud konstatoval, že na základě ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. není správní soud odkázán pouze na retrospektivní přezkum správních rozhodnutí. Není proto vyloučena situace, že trest v době rozhodování správního orgánu nebude zjevně nepřiměřený, ale stane se zjevně nepřiměřeným později, resp. až v době rozhodování správního soudu. Příkladem může být

dramatická změna majetkových poměrů pachatele. V případě žalobce však soud dospěl k závěru, že uloženou pokutu nelze považovat za nepřiměřenou, natož za zjevně nepřiměřenou ani ve světle namítaných likvidačních účinků pokuty. Tvrzení, že pokuta má pro žalobce likvidační efekt, postrádá jednak hlubší analýzu majetkové situace žalobce, jednak není doloženo relevantními, resp. dostatečnými důkazy. Daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2022 (nikoli za rok 2023, jak je chybně uvedeno v žalobě) samo o sobě nevypovídá o stavu a druhu majetku, s nímž žalobce disponuje. Záporná bilance nákladů a výdajů vykázaná za určité (daňové) období nemusí nutně svědčit o celkově špatné ekonomické situaci žalobce. Nutno též podotknout, že žalobci byla povolena reorganizace, a lze proto předpokládat, že je vybaven takovými majetkovými zdroji, které mu umožňují efektivní ekonomický rozvoj. Rovněž ze stavu bankovního účtu k určitému okamžiku (datu) nelze zjistit ekonomickou kondici žalobce, neboť z tohoto dílčího výpisu z účtu nemůže být zřejmý celkový objem peněžních prostředků, se kterými žalobce nakládá v delším časovém horizontu. Řečeno jinak, pouze dlouhodobý přehled o hospodaření s peněžními prostředky by mohl poskytnout informaci o tom, zda se žalobce potýká s déle trvajícím deficitem peněžních prostředků, a zda tedy úhrada uložené pokuty může mít devastující efekt na jeho podnikatelské aktivity. Soud proto neprováděl důkaz daňovým přiznáním ani výpisem z bankovního účtu, jelikož tyto dokumenty nemají samy o sobě potenciál prokázat relevantní skutečnosti o majetkové situaci žalobce z pohledu tvrzeného likvidačního účinku pokuty. Tvrzení o podstatném snížení majetkové podstaty a toliko hypotetickém poškození věřitelů je s ohledem na výše uvedené zcela nepodložené. Z právě popsanych důvodů soud k moderaci pokuty nepřistoupil.

27. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení jednání.
28. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. července 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.